

SZARVASI UJSÁG.

Hetilap, a társadalom, közgazdaság és irodalom köréből.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt. 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési pénzek, úgy a lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra czímnzendők.

A nyílt-térben minden garmondsor díja 20 kr.

HIRDETÉSI DÍJ:

Minden egyes szó után 100 szóig 2 kr.
Azontelül 1 „

Kiemelt, díszbetűk s körzettel ellátott hirdetésekért termétek szerint, minden négyszög centiméter után 3 kr. számítottatik. — Állandó hirdetésményeknél kedvezmény nyújtatik. Hirdetések az Arpád, irodalom és nyomdai intézetbe küldendők.

Az irodalomról.

Magyarországon az irodalom a nemzet létezésének kérdésével egybe van forrva. A Tisza és Duna mentén, csak addig állhat fent egy életerős Magyarország, amíg irodalmával, műveltségével, a magyar elem a vezérszerepet magánál tudja tartani. Tehát minden jó irányú, szép, nemes czélokra szolgáló nyomtatvány, mi magyar nyelven megjelenik, egy-egy kódarab a nagy és virágzó magyar állam fenntartó oszlopaihoz. Annál fogva a nemzet minden egyes tagja hazafiúi kötelességet teljesít akkor, midőn ezen oszlopok építéséhez hozzájárul.

Fájdalom azonban, hogy a magyar nemzet teljes egészében, ninesen áthatva ezen eszmétől. A magyar embernek általában nem életszükséglete, az irodalom pártolása; a magyar nép nem adja szívesen pénzét olvasnivalóért, az irodalmat úgy tekinti, mint fényűzést. Vannak jómódú magyar családok, hol a „Kalendáriumon” kívül más olvasmányt hirtől sem ismernek, vagy jobb esetben (?) egy-két ponyva-irodalmi férczmű jut be a házhoz.

A magyar irodalmat a nemzet egy lelkes, egy buzgó kis töredéke tartja fent. A nemzet ez a lelkes, buzgó kis része járhatja a hírlapokat, fogyasztja a könyveket. Csalhatatlanul, számokban ki van mutatva, hogy a magyar hírlapjártók és magyar könyv vásárlók száma alig haladja túl a százezeret. Minő arány ez a nyolcz milliónyi magyarsággal szemben!

Külföldön, a nagy nemzeteknél nem lehet találni jóra való házat, hol egy kis könyvtár ne volna s hova egy családilag ne járna. Pedig azon nagy népeknél nem az az irodalom a mi náunk.

Csodálatos azon idegenkedés, a mivel a magyar ember viseltetik az irodalom iránt. A családfőknek nagy elhatározásukba kerül, hogy pár forintot kiadjanak családjuk és az önmaguk szellemi táplálkozásá-

sára. S ha ezt teszik, mint áldozatot, mint mátyrt tüntetik fel magukat. Igaz, hogy a nép egyrésze nyomasztó körülmények közt él, földhöz szegezi a megélhetes gondja; de mégsem ebben keresendő a valódi ok, hanem igenis a szellem táplálásának szüksége iránt való é r z é k e t l e n s é g b e n.

A magyar nép nagy tömege nem érzi a sajtó az irodalom boldogító hatását. A magyar nép nem ismeri azt a fényes világot, mit a picziny betűk tárnak fel a lélek előtt. A népnek nincs tudomása arról, hogy a picziny betűk megvesztegethetlen hű barátok, csak igazra, szépre, nemesre tanítanak, hogy az emberekben lehet esalatkozni, de a jó olvasmányban soha, ez változhatlan örömben, bánatban velünk van s mindenkor jóakarónk. Az élet nehéz küzdelmeiben a picziny betűk megvigasztalnak, lelkünket a szenvedésektől elvonják, avagy tanácsosul szolgálhatnak, javunkon önzetlenül munkálnak. Ki érti a betűk beszédét, soha nincs egyedül, és soha ninesen igaz barát nélkül. Ki hallgat a picziny betűkre, soha meg nem téved, soha el nem tántorodik. És ki szereti a néma betűket, lelke nemes lesz, szíve megtelik magasztos érzésekkel.

Népünk vezetői, tanítsátok meg mindezekre az embereket! Terjeszszétek az olvasási kedvet a betűk szeretetét.

A mily mértékben hazafiúi szolgálatot eslekesztek az irodalom pártolásra való buzdítás által, ép oly mértékben munkáljátok az egyesek javát is.

A hasznos irányu olvasás átalakítja az egyént, oktatja, tanítja azt észrevétlenül. Gyarapszik, dolgában boldogul, a nélkül hogy tudná honnan van az. Igen, mert az elme edződik, fejlődik az olvasás által, mert az olvasott tanácsokat akaratlanul megfogadjuk, az oktatásokat javunkra fordítjuk. A néma

betük előtt nem pirulunk el, ha a kis zsarnokok pi-
rongatnak, hibáinkat fejünkre mondják, de igenis ma-
gunkba szállunk és javulunk.

Az olvasás szerelme megosztja az egyedüliség
perceit, elfoglal, nem enged henyélni, nem hagyja a
télenségből eredő roszakat elkövetni.

Kik ohajtjátok, hogy az emberek bünbe ne
essenek: — foglaljátok el lelküket a munkaszünet
óráiban!

Sokat lehetne e tárgyról beszélni, s lapunk ha-
sábjain nem utólszor találkozunk az olvasó ezen do-
loggal. Majd fogjuk tárgyalni az olvasásnak a nép kö-
zötti terjesztés módját; és kifejtjük, hogy mit kell
ezen ügyben tenni a törvényhozásnak, az államhata-
lomnak. Értekezünk a népkönyvtárak szervezéséről,
miként leendő felállításukról s arról, hogy milye-
neknek kell lenni azon műveknek, miket a nép ke-
zébe adni akarunk. Most, megragadva a téli időszak
alkalmiságát, csak rá akarunk mutatni az irodalom
terjesztésének fontosságára, s kérve kérjük a nép ve-
zetőit, előjáróit, terjesszék az irodalmat, törekedjenek
egy-egy új pártfogót szerezni, ezen valódi nemzeti
ügynek.

CSARNOK.

A csók és története.

— Greif Florián és más források után. —
SÁNDOR KÁLMÁNTÓL.

Jelige: „A csók . . . a csók . . . mely
Édesebb a méznél s az anyatejnél.”
Petőfi.

Érdekes, kapós tárgy, megérdemli, hogy ismétlően
foglalkozzunk vele. Dr. Vécsei Tamás, igen tisztelt jogtanár

a csók „jogi jelentőségéről” értekezett közelebbről általá-
nos érdekltség mellett, de még mindig maradt anyag, a
mit ismertetni lehet, s minthogy például épen egyik főké-
rdésre sincs ott megfelelő, nagy részben a fenn kitett forrás
után, alkalmoszerűnek látom egyet s mást még elmondani
— e lap szép olvasónőinek a csókról és történetéről. —
Előre is tiltakozom azonban ama felmerülhető föltevés ellen,
hogy a mint a fenn isztelt értekezővel történt, t. i. a csók-
ról értekezése után tiz nappal tettleg is bebizonyítá, a csók
jogi következményét a Hymen oltárához lépni (az óta be is
váltotta ígértét) nekem is az lenne szándékom; ámbár mint
fiatal ember nem tagadhatom, előttem áll az is, csakhogy
nem tiz nap — hanem tiz év múlva.

A csók jogi következményei be lettek már mutatva,
a csókot is kezdjük ismerni, de ki jöhetett azonban tisztelt
hölgyeim es uraim **l e g e l ő s z ő r** azon különös gondo-
latra, hogy csókolódják? Ezen azt hiszem eléggé érdekes
kérdés még nincs tisztázva, sokaknak ötlött fel már e kér-
dés a nélkül, hogy megfelelhetek volna, s azért én idegen
források után erről akarok némi felvilágosításokat adni.

Mindenek előtt néhány régi mondáról kell megemlé-
keznem, melyek a csók felől fent maradtak és melyek arra
törekednek, hogy a csókolódás eredetét megmagyaráz-
hassak.

A régi Rómában egy őstörvény az asszonyoknak meg-
tiltotta a borivást. — És hogy meglehessen tudni, vajjon
megtartják-e, egyszersmind a férfiaknak kötelességévé tété-
tett nejeik, s a közelebbi rokonok ajkait — tekintet nélkül
arra, hogy ifjak vagy öregek, ajkaikkal érinteni, hogy ez
által megtudják, ha leheletük borszagu-e?

Ki ezen szépek közül tisztának érezte magát, s ki a
férfiaknak törvényszeretőleg magát megmutatni, s azok ke-
gyébe jutni akart, bezzeg gyakran szokta szajacskaát oda
tartani.

Lassan, lassan ez mindkét részről kezdett érdekesebbé
valni. A törvény valódi értelme mindinkább, végre egészen
feledékenységsbe ment és így maradt fent — a monda szerint

T Á R C Z A.

Halottak napján.

Kiéggett szivek nyughelyén,
A temetőben járdalek.
Itt, hol alusznak csendesen
Az örömek s a banatok.
Sok nép tolong most a helyen,
Sok könnyű hull a bús avarra —
De a zokogó jaj s panasz
Az álmodókat nem zavarja.

Álmodjatok, nyugodjatok,
Ti hervadt szivek csendesen!
Nem bánt a kétség titeket,
A vágy kabult izgalma sem.
Mi sziveinkben hordjuk im
A lét minden fajó keservét,
S a boldogság után sohajtva
Csupán itt leljük édes enyhét! . .

Sípos Soma.

A belső vásár.

Rajz.

„Őszi eső permetezik a tájon.”

Loos, pocs!

Nem tudom én hogy azért van-e Szarvason eső, mert
vásár van, vagy azért van vásár, mert az eső esik? Annyi
tény, hogy a szarvasi vásárt épen úgy nem lehet sár nélkül
képzelní, mint hogy alig képzelhető a turi vásár daliás ma-
gyar legényeknek véresre vert feje nélkül.

Nem egyszer jutott már eszembe, hogy sivár kánikulai
aszályokban, a mikor a nép a templomokban könyörög istené-
hez egy jótékony esőért: nem volna-e jobb ex abrupto vá-
sárt rendezni (vagy majálist) Szarvason, — azt hiszem, volna
akor eső bőviben!

Denique ködös-borus idő van, alacsonyán járó sűrű fel-
legek borítják az eget, a nyirkos őszi levegő szokatlan ko-
mor színt ad mindennek. Az eső nyilván csak azért állt
el egy kis időre, hogy azután ujult erővel fogjon ismét az
üdvös munkához.

Pedig egy nap meg egy éjszaka nyitva voltak már az

— a csókolódás szokása a bor ellenőrzés mellék jelentése nélkül a mai napig.

Igy beszélnek el némelyek. — Mások a szerelem jelének eredetét, a régítörténetek egy más eseményének tulajdonítják.

Ezt is megakarjuk érinteni.

Trója elpusztítása után — szól a rege — a trójai férfiak és nők kik a tűz és kard pusztításaitól megkíméltek, egy ideig szerte-szét a szabadban bolyongtak. — Végre ismét összegyűjték magukat, és elhatározták, hogytengerre szálva más országot keresnek magoknak.

Tehát hajóra ültek s Itáliába érkeztek, hol a Tberisi partján kiszálltak.

A nép férfiai most azután néztek, hogy van-e alkalmas hely a megallapítandó gyarmatokra; a nők pedig a hosszas vízi utazástól elfáradva — férjeik kedvét a további hajózásra elrontani akarván, tanácsot tartottak, hogy mit tegyenek.

Hosszú vita után végre abban állapodtak meg, hogy a hajókat elégessék és ezen terv kivételében nem is késlekedtek soká. Még mielőtt férjeik néhány óra távolságra mentek volna, minden hajó lángba volt borulva.

Meglepetve siettek a trójaiak segélyre. — A tűz okát a nők alig rejthettek volna el, és hős tettüket nagy félelem váltá fel.

Hogy férjeik haragos kitöréseit csirájában megfojtsák egyhangúlag elhatározták, miszerint kitart karokkal elejökbe szaladnak, atkarolják őket és ajkaikkal a kárhóztatasra kinyitott szájukat bezárják.

Ezen szokatlan, s nem kelleme tlen fogadtatás, s a nők fokozott mérvű gyöngélsége nem tevesztette el, a magukat „erős neműek”-nek nevező férfiak előtt — a szandékolt hatást. — A trójaiak ezen helyen maradtak, elfoglalták az országot, és egy új város alapítottak, melyet még mai napig is Rómának hívnak.

Ezen monda azonban, s kiváltképen zárpontjában az eddigi föltevészekkel ellenkezik. — A trójai nők gyöngédsé-

ég esatornái — és mi lett belőle — az ég könnyéből? — sár!

Azt hiszem, hogy ilyen nem is fog senki tőlem költői leírást követelni akkor, a midőn az élet legnagyobb prózája áll előttünk — a sár! Magam is hosszúszerű bagariát húzok fel, mert ha azt mondják, hogy a zordon tél dermesztő szépségeit oly jól esik meleg fűtött szobában leírni, mennyivel kellemesebb akkor a mi lueskos, sáros városunkat térdig érő bagaria esizmában lemásolni!

Mint a hangyák, olyan sűrű rajban sűrűg a nép a vásárban. Hja bizony a szegény embert nem is genirozza az a kiesíves körülmény, hogy sár van; öneki nem szabad azért elmaradni a vásárról, meg osztán micsoda hitvány egy sár ez az övékhez képest, mikor van Szent-Andráson meg Öcsődön olyan, hogy — Bernát Gázsiként a kutyát a jámbor honlakók ölben viszik ki az utcára . . . ugatni! A pallokon járnai meg nem igen dukál ott a szegény embereknek, mert az csak a tiszteletes, meg bíró, jegyző uramének, és egyéb „belső emberek”-nek való.

Szóval nagy szó a vásár a szegény embernek, akkor árul, vásárol, szegődik, sőt amott a pápista templom mellett rikácsoló hangon éneklő cseh némbertől — megvévén három pengő krajezárért a „Kossuth Lajos szózatát”, akkor politizál is!

Még időszámításul is használja a nép a vásárokat! 12 hónap van az esztendőben, és van mindegyikben vagy 30

gének emlékeül — mondja az erre nézve forrásul szolgáló régi író — Rómában a csókolódás ezután fenn maradt, s valószínűleg más egyéb szokásokkal együtt másoknál is azzá vált.

Ez természetesen nem hangzik kellemetlenül! Azonban ezen régi monda valószínűsége más írók tudósításai által megtámadtatik, kik azt állítják, hogy a csók ép oly régi, mint az emberi nem, sőt még régibb, mert még mielőtt Ádám és Éva ezen szép szokást gyakorolhatták volna, már a paradicsom galambjai csókolódtak, s ellehet mondani, hogy ebből — a paradicsom galambjai csókolódásából — származott később az egész világon uralkodó csók szokásának első eszméje! . . . Hogy a csók régibb, mint az ősi Róma, a mellett az „ó testamentom” is szól, hol több helyen a becsülés csókjáról lehet olvasni, mint pl. Hiób könyvében. — Homer atya is, vagy helyesebben, az ezen név alatt összegyűjtött görög költemények, említést tesznek a csókról.

Egy szóval a csók már az ókori népek előtt is ismeretes volt, és náluk valamint még mai napig nálunk is különféle érzelmi kifejezések jelvényeinek tekintetett. A szerelem - barátság és tisztelet jeleül csókolódtak akkor is, most is.

A zsidóknál szokás volt, hogy a közönséges ember az első kettőt, vagy egyatalában mindenkit — kinek alázatosságát behizonyítani akarta, — megcsókolta. Salmón király nyíltan mondja korának hízegőiről, hogy pártfogóikat addig csókoltak, míg szandékuk célját náluk elérték. Hasonló szokás divott a régi persáknál is. Azonban ezeknél csak egyenlő allasúak használtak a szajcsókot, míg az alattvaló az előkelőbbnek térdét csókolta meg, rabszolgák és szolgák tiszteletüket az által bizonyítottak be uraik előtt, hogy letérdepeltek, s kezükkel jelvénykép szájukat érintették.

Azonban a lab csók is, mely későbbi keresztény századokban oly elterjedtté vált, nem volt ismeretlen a persák előtt, sőt a királyok, mint a hűségük eskü megerősítését hű-

nap; nem győznék ezt a fejében tartani a szegény ember. Sokkal könnyebb azt megtartani, hogy a Pista gyerek mátyási vásárkor lesz három esztendő, a Bimbó üszü demeteri vásárkor fog megelleni, a Dávid zsidónak meg lukácsi vásárkor kell a kölesön kapott 20 forintot az interrel együtt (azaz 20+50%) 30 forintot megfizetni.

Ilyenkor ösz fele nagy gondok bántják a gazda fejét. Rész termés volt, nagy az adó, nem lehetett eladni semmit se, mindössze is csak 6 zsák tisztabuza, meg egy zsák kevert és vagy egy kilányi árpa áll a kamrában, pedig messze van még ujig; krumpilit, káposztát, meg egy kis mézet karácsonyra be kell ám szerezni, a Pista gyerek se maradhat mezitláb, annak is nézni kell valahol egy pár fejelést, a Lidi leányzó meg szinte egész eladóvá serdült, annak is meg kell ám már venni az ígért kacabajkát. Osztán, ha már úgy van 30 krajezár se ide, se oda: olyan szép meséket danol amott az a kanesi gyerek, hogy a körülálló szemet, száját tántanak rá, a tavalyi kalendáriomban is gyönyörűséges historiák voltak, meg kell venni hát még a „Magyar gazda Naptárát” is, legalább hosszú téli estéken a guzsaj egyhangú pergése mellett, vagy tollfosztásnál lesz miben gyönyörködni a gyermekeknek.

Még el se értünk egészen a vásári lönkelegbe és már is érdekes látványosság tarúl elibénk. A mély kátyuban elakadt a szekér, van egeverő kiabálás, nógatás, a vastag szija osztor ujnnyi vastagságu nyomokat hagy a Fecske meg a Villám

béres és alárendeltjeikre nevezve elrendelték. Nagyon alacsony állásu embereknek már a király megpillantásakor földre kellett borulniok, s megelégedniök azzal, hogy ajkaikkal az anyaföldet érintsék.

Furcsa czeremoniával volt összekötve a csók a régi görögöknél. — Ugyanis megfogták egymás füleit, mint a fazékat fülénél s úgy nyomták ajkaikat egymásra. — Ezen tiszteletet *Chytónak* nevezték, mi eredetileg fazékat jelent. — Hogy különben a csók vallásiasságukban is szerepet játszott, a görög író Luciantól tudjuk, ki ama pompás áldozatok megemlítésénél, melyeket a gazdag görögök az Istenéknek hoztak, megjegyzi miszerint a szegények megvalának elégedve azzal, ha ájtatosságukat kézcsók által nyilváníthatták.

Korionról, az áthéneiek főparancsnokáról és a peloponésusi háború második felében működött hajós vezéről, az ó-történészek beszélnek, hogy a persák királyával való személyes találkozást csupán azért kerülte, mivel lábát kellett volna megcsókolnia, a mit ő méltóságán alulinak tartott.

A mi a rómaiakat illeti, kiknek — mint a bevezetésben látjuk, a csók feltalálása is, habár tévesen tulajdonítatik — náluk — e szokás igen nagy szeretetben állott. — A köztársaság első idejében úgy látszik, hogy csak előljárók és más nagy tekintélyű férfiak részesültek a csókban alattvalóik által, míg szabadok és állásban egyenlő személyek csak átkarolták egymást — és kezüket nyujták egymásnak. — Későbbi időkben azonban némi változás állott be. — A tribunok, consulok és diktátorokkal a kézcsók nagyobb jelentésüvé vált és a császárok idejében még a szertartásoknál nem csekély szerepet játszott. — A kisebb rangú udvari tiszték a császár előtt térdre borultak, ruhája szélét érintették jobb kezükkel, — és megcsókolták azt. — Később azonban a tiszteletadásnak ezen neme csakis a consulok és tekintélyesebb államférfiaknak volt kitüntetéskép megengedve, míg kisebb rangú férfiaknak meg kellett elégedniök azzal, hogy császáruknak a távöltől dobhattak egy-egy csókot. — Az udvartól azonban a nép is eltanulta a csókot, és előkelők, valamint alattvalók

érdes bőrén. Nagy tömeg bámulója akad e szép jelenetnek és van is böles tanácsadás bőviben, hogy a hátulso tengelyt kell megemelni, a rudat csavarni jobbra, vagy balra, de azért nem akad egyetlen önfeláldozó lélek se aki leszállna a pallóruól és megfogná a tengelyt, vagy rudat. Biz igaz a, hogy a jó tanács olcsó! A kocszi gazdája térdig érő sárban czammog lovai körül. félretérni nehéz kalapját, megvakarja a fejét. E miveletnek csakugyan jó eszme lett az eredménye, mert az ipse fellüri ingujjal előveszi a kocsiodalról a vasvillát és annak boldog végével olyakat vág a Fecske meg a Villám sovány hátára, hogy szinte dübörög a két száraz esontalkotmány.

„De bátyám nem átallja kend így kinezni az állatot?”
„Mér nem lett pap — az áldóját” — gyúte!!

A Fecske meg a Villámot az egyszer úgy látszik cserben hagyta a nevükben rejlı gyorsaság, mert a nyájas biztatlásokra böles nyugalommal még a fülüket se mozdítják meg.

Ez eseményben különben semmi különös sincs: nekem a németországi „Első német állatvédő társulat” jutott eszembe.

Emitt a vásár, a ló és az ökör csülökig dagaszt a messze elterülő sárban, sáros csizmák, csatakos szoknyák képezik a látványosságot; tarka egyvelegben zajló embertömeg nyüzsög. Dolga van itt mindenkinek, kezdve a mankójára támaszkodó, martyr arcot vágó sánta koldustól (aki a tavalyi őszi vásáron vak volt) — egészen a patlogatott kukoriczát áruló kofáig.

ismét szorgalmaskodtak e szokásban. — Ha az utcán találkoztak a viszontlátás örömét azáltal fejezték ki, hogy eltekintve attól, vajjon barátságuk benső, vagy csak felületes volt, egymást homlokukon csókolták meg. — Természetes, hogy ez, az erkölcsiség későbbi hanyatlásával különféle kicsapongásokra vezethetett, és sokan ezen szokást arra használták, hogy egy-egy szép nővel, kivel találtak édelegjenek.

Annyira ment a dolog, hogy Tibérius, Augustus követője arra kellett, hogy elhatározza magát, miszerint a mindennapi csókot (*oscula quotidiana*) betiltsa. — Azonban csakhamar ismét szokásba jött; példa arra nézve, hogy a rómaiak sem feledtek el minden illetet a csóknál, Kátó vonakodása, egy férfinak megengedni azt, hogy feleségét megcsókolja leánya jelenlétében.

A lacedémoniaknál nyilvános játékok alkalmával a csókolásban való legjobb gyakorlottságra díj tűzetett ki; bizonyosság arra nézve, hogy mily nagyon becsültek ezen művészetet. Az istenek képéhez soha sem közeledtek addig, míg a tisztelet csókját nem adták meg, ezen szokás az ó-kor majd minden népeinél szorosán megtartott. — Ezen alkalommal, az istenek képeinek, vagy száját, vagy kezét, különösen a jobb kezét, vagy épen a lábát csókolták, tiszteletteljesen meg. — Mivel azonban némely túlbuzgó vonakodott az istenséget szentségtelen szájával megérinteni, szokássá vált, az istenség keze helyett, a saját kezét ajkaival megérinteni, és az istenség felé kinyujtani.

Ezen szokások nagyobb része a kereszténység korszakába is átment. — Pál apostol szavainak emlékére: „Üdvözöljétek egymást a béke csókjával!” Az első keresztények ismeretes szeretet lakomájuknál (*agapae*) testvéri egyetértésük jeléül egymást megcsókolták.

Imajukat is ezen benső barátság jelével fejezték be. — Négy századon át tartott ezen szokás, míg végre a bekövetkező kicsapongások elkerülése végett megszüntetett. — A papok és egyház-nagyok egymás között fenntarták a csókot, mint a jámborság jelét. — Urbinoi Polydorus, Virgilius (1555) theologiai író tudósításai szerint, a római egyház előljárói, a

Nézzétek meg azt a gavallért, aki itt közeleg, ha fekete arczbőre, kondor haja és fehér fogai el nem árulnák azt, hogy ő nem Galicziából és mégis Krakóból való: még valami mágnásnak nézné az ember. Igy azonban megtudjuk, hogy Csutak Jancsi urhoz — volt vályogvető — van szerencsénk, aki az ujdonat fekete quekkert, koczkás nadrágot és fehér mellényt a vég t: vette meg a vásári ódonasztól, hogy a mai napon ünnepélyesen belépett a 3-ik cigánybandába primásnak; itt pedig fődoig az elegáns kinézés.

Itt egy hosszú tágas utca nyílik, jókra kocsisor, a saráglyával befelé fordítva, répa, retek, petrezselyem, paszternák gyökér, dió, krumpli, zeller, viritó paprika, a vendégoldalra fűzött veres és fokhagymakoszorúk, szóval a „spájznak,” magyarán éléskamráknak ezernyi apróságai, amelyek a fűszeres boltok segélyével oly izletessé teszik életünket.

A sarkon áll a ponyvából épült laczikonyha, facsaróra van áztatva fedele az esőzéstől és ha be is kívánczik egy kissé a közötte előmlő pocsolya, a vásáros népnek mégis kedves enyhelyül szolgál. A sátor előtt tüstőlög valami úri konyhából kimustrált tüzhely, melyen pirosra sült kappan hever a süstörgő zsirban. Csodára hizott hájas kocsmárosné forog a tüzhely körül, a sok ruha csakugy reng rajta, félkézzel rántást kavár, a másik kezével apró, szurtos polyába takart gyermeket szoritja magához, aki előmlő melléből éhesen szívja az ételek legjobbbitát: az édes anyatejet.

A mézeskalácsos sátorok terülnek el emitt. Hej sok szép

közeledőknek, jobb kezüket nyújták, hogy azok kézcsókját fogadhassák, ezt néhol és némelyek maig és megkivánják. — A pápa még többet kívánt. — Mind azok, kik hozzá közeledtek, lettek légyen bármily állású és rangú személyek bizonyos távolságból háromszor térdet kellett hajtsanak és őt megcsókolják és pedig négyféle módon történt ez: a császár egyedül csókolhatja meg száját, bibornokok, valamint királyok és fejedelmek követjeikkel jobb kezét; püspökök térdét, és alsóbb állású férfiak lábait. — Azonban úgy látszik, hogy ezen szabályok némi kivételeket is megengedtek, mert IV. Károly német császár (1346-78) és VII. Károly francia király (1439-98) a pápával való találkozásuk alkalmával mindketten lábait kellett, hogy megcsókolják. — Ezzel ellentétben áll I-ső Rudolf császár (1273-91) példája, ki úgy látszik, nem igen akart tudni az egyházi csókról. — Midőn a speyeri püspök egykor feleségét Ágnest a kocsiból leszállani segítette — és ez alkalommal megcsókolta, a császár ezen szavakkal üzte el: „A tali benedictione libera nos domine!” Ilyenmü áldásaiddal maradj távol tőlünk, uram.

Azonban a német császárok is egy ideig alattvalóik alázatosságát a kézcsók által vették tudomásul, csak I. Miksa és V. Károly császárokról tudjuk, hogy ezen túlzott tisztelettevésről egészen lemondtak.

Az újabb kor népénél alig lehetne egyet találni, melynél a csók már századok óta, mint a barátság, szeretet, vagy tiszteletteljes alázatosság jele ne használtatott volna. — Egy sajátságos kegyeletes szokást hoztak a csókkal összekötetésbe az oroszok. — Husvét reggelén találkozáván, csókkal fogadják egymást, ezen szavakkal, „Christos woschrest!” az az „Krisztus feltámadott”, mire a másik mondja: „W o i s t i n w o s c h r e s t !” az az „valójában feltámadott.” E szokás — persze csók nélkül — a keleti egyháznál maig is fenn maradt, s az erdélyi románoknál mi is észleltük azt „Christos u d e n w i a t u !” „Krisztus feltámadott!” köszöntéssel üdvözlő a román Husvéttől kezdve Áldozó csütörtökig, tehát hat hétig, mialatt a szokásos „jó egészséget” „jó napot” kívánás helyébe ez lép, mit — kivált a közncp

dolgokat rejtenek azok — gondolja a kósza gyermek, aki szegény órákhosszáig elácsolog körülöttük, nézven mohó szemmel vágyó ajkakkal, amint más boldogabb gyermekeknek veszik halomszámra, a mézeskalács-puskát, ágyút, kardot és egyéb öldöklő hadiszereket.

Egy ránczos eszímájú zöld nyakkendős mesterlegény akkora szívet vásárol szeretőjének, hogy 20 troubadournak is elég volna; a kis lány boldogan mosolyog kedvesére. Hogyis ne, mikor a szív kellő közepére az vagyon írva, hogy:

„Ne menj rózsám a korcsmába
Enyim k:szel nem sokára.”

Itt a komédiák! Recsegő dob, harsogó trombita, zörgő ezintányér, kóbor gyerekek hangos zívaja, zagyva lárma. Mennyi mindent ígérnek e képek, tüzel evő embert, repülő asszonyt és ezerféle lehetetlenséget. „Drum, drum!” Tessék besétálni, csak hat krajczár — most kezdődik, hallatlan, lehetetlen, soha sem volt, noch nicht dagewesen, két számár megeszni egymást — nem marad meg semmi belőlük, csak a farkuk. „Drum, drum”. Csak hat krajczár! És mi van odabent? Didergő pojáczák, akik majd megfagynak a vékony tricóban, egy sovány kis korcsló és egy éhes majom.

Akik benn voltak, azt állítják, hogy nem ér meg 6 krajczárt. Bizony nyomorúságot láthat az ember ingyen is!

Bácskay Albert.

— oly szigorúan megtart, hogy ki neveti azt, ki román létere ez idő alatt is a rendes üdvözlési szólamokat használja. — Az említett köszönésre a válasz: „A d é v e r á t u c a e n v i a t u !” a mi az orosz szokással szintén megegyezőleg azt teszi „valóban igaz, hogy feltámadt”.

(Vége köv.)

H I R E K.

— **Pályázat.** A békésmegyei gazd. egyesület az istállózás leghelyesb módja felett a mult évben eredménytelenül tartott irodalmi pályázatot a következőkben újítja meg: Azon meggyőződésből indulva ki, hogy a magyar alföldnek gazdálkodási rendszerében a szemtermelés és állattartás között ez utóbbinak hátrányára uralkodó nagy aranytalanságon, földünk termő ereje fenntartásának érdekében, főleg gazd. használatainknak nagyobb mérvű tartása által kell segitenünk az állattartásnak az utóbbi évtizedek alatt alföldünkön előállott azon nehézségével szemben, mely szerint legelőink folytonos kevesbültével alföldünk gazdaközönsége a legeltetési rendszert pótolni hivatott istállózási rendszerrel részint kevésbé ismerős, részint megharátkozni nem hajlandó, a gazd. egyesület célul tűzte ki, felvilágosítani alföldünk gazdaközönséget a felől, miszerint legelőink fogyának nem kényszerű következménye gazd. használatainak állományának megszorítása, sőt hogy az istállózási rendszer (a tartónak természetesen kellő felhasználásával) nem csak ugyanannyi, de még több állatnak haszonnal tenyésztését és tartását teszi lehetővé. E végre pályázatot nyit egy népszerű nyelven írtrövidebb munkára, mely kiindulván abból, hogy a gazd. haszn. állatok tenyésztésének és tartásának átmenetét a legeltetési rendszeről az istállózási rendszerre alföldünkön a legelőknak megfogyatkozásából előállott kényszerűség javasolja, a használlatállománynak szaporítását pedig a gazdálkodásnak okszerűsége követeli. az istállózásnak alföldünk viszonyai által javalt leghelyesb rendszere felől — tekintettel mind az állatok fajára, mind a tenyésztés céljára — egyszerű, világos meggyőző modorban adjon felvilágosítást és útmutatást. A munka terjedelmére nézve mintegy 8 írott iv legyen és legkésőbbben 1880 mártius 1-ig az egyesületnek alólírott elnökéhez (B.-Csabán), idegen kézzel írva, jeligével ellátva és e jeligét kívülről, a szerző nevét pedig belülről tartalmazó lepecsételt levél mellékelésével beadassék. Az egyesület részéről kinevezendő szakértők által legjobbnak ítéendő munka, ha díjra általában véve érdemes, 50 db. 4 flos arannyal fog oly feltétel mellett díjaztatni, hogy annak a legközelebbi egyleti értesítőben leendő kinyomatási és — ingyen terjesztés céljából — 1500 további példányban eszközöndő első kiadási joga az egyesület: árusítási célból azontúl történendő kiadásának joga pedig a szerzőt illeti. Kelt B.-Csabán október 20-án, 1879. A békésmegyei gazdasági egyesület megbízásából Beliczey István, elnök. Mokry Sámuel, titkár.

— **Nyomdai** müintézetünköl közelébb került ki a Zsengeri Samu fővárosi tanító úr által fordított és kiadott „Pestalozzi válogatott paedagogiai munkái” czimü füzetes vállalat IV-ik füzete. A nagybecsü vállalat, melyet a sajtó osztatlan elismerésben részesít, Pestalozzi, a nagy nevelő legkiválóbb müveit adja kitünő magyar fordításban, s úgy a nevelésügyel szakszerint foglalkozók, valamint szülők részére megbecsülhetlen vezérfonalat szolgáltat a nevelés minden ágában. A vállalat 0.50 ára mindenkinek lehetővé teszi annak meg-

szerzését. Egy-egy öt ives füzet ára csak 50 kr. Megrendeléseket elfogad a kiadó, Zsengeri Samu úr Budapesten főút 12. szám alatt. — s kiadóhivatalunk is szívesen közvetít. — Ajánljuk e becses vállalatot a magyar olvasó közönség, s különösen a tanerők figyelmébe.

— **Megyénk** törvényhatósági bizottsága f. évi sept. 15-én tartott közgyűlésben elhatározta, hogy megyénk két nagynevű fiának, a közelebb elhunyt B. Wenkheim Balának és B. Wenkheim Lászlónak emlékét maradandólag megörökítendő, az etöbbször szobrot állít, az utóbbinak pedig életnagyságú olajba festett arcképét szerzi meg a megyei székház díszterme számára, E czélból Göndöcs Benedek apátúr elnöklété mellett egy 8 tagból álló bizottságot küldött ki az eszme foganatosítása czéljából, mely bizottság gyűjtő leveket bocsátott ki megyénk s az ország közönsége közé is. Szerkesztőségünknel szintén van egy ily felhívás és gyűjtő levél, melyet jövő számunkban egész terjedelmében közlünk. Addig is felhívjuk közönségünket a kegye etes czél érvényesítésére. Adományokat szerkesztőségünk is közvetít, s nyilvánosan nyugtat.

— **Vasutunkra** nézve a tiszavidéki vasúttársulat részéről a következő menetrend van megállapítva: Szarvas indulás 9 óra 51 p. d. e. M.-Tur érkezés 10 óra 51 p. d. e. M.-Tur indulás 12 óra 17 p. d. u. Szarvas érkezés 1 óra 17 p. d. u. Szarvas indulás 2 óra 20 p. d. u. M.-Tur érkezés 3 óra 20 p. d. u. M.-Tur indulás 3 óra 53 p. d. u. Szarvas érkezés 4 óra 53 p. d. u. E szerint két vonat rendeztetik be, egy délelotti és egy délutáni.

— **A Körös** városunk alatt szembeütőleg árad; ugyanezt írják a Tiszáról is. Az erősítési munkálatok védelméseinken erélyesen folynak s mielőbb be fognak fejezteni.

— **Magán torná ó csapat** alakult városunk néhány intelligens ifjaiból, kik a főgymnasium tornahelyiségében a tornatanár vezetése mellett e hó 1-étől fogva hetenként 3 órán vesznek részt a testedző gyakorlatokban.

— **Hölgyeink** körében élénk megbeszélés tárgyát képezi most egy létesítendő koresolyázó egyesület, esetleg egy bizottság szervezése, mely részben férfiakból állva a közelgő tél beálltával a Körös jegének gondozását tűzné ki feladatául. Valóban erre nagy szükség van! Itt hol a koresolyázók száma a tanuló ifjúsággal együtt tehető legkevesebb 200-ra: a tagsági díj oly jelentéktelen összegben volna megállapítható, hogy a koresolyázás nemes élvezetétől, illetőleg az egyesületbelépés előnyétől a legszerényebb anyagi viszonyok közt élő se lenne megfosztva; — ellenben ha a társulás létre nem jön, a koresolyázás alig gyakorolható; a jég az idő szeszélyének lévén folyást kitéve.

— **A békésmegyei** gazdasági- és iparmúzeum létesítő bizottsága megbízásából Bartóky István úr egy felhívást intézett megyénk néhány hölgyéhez, hogy gyűjtsenek a múzeum számára tárgyakat. Mi is közöljük e levelet, hogy e felhívásról hölgyeink szélesebb körben is tudomást vegyenek s lelkes támogatásukkal segítsenek a múzeumot létesíteni. A levél így hangzik: Tisztelt nagysád! A múlt év elején szerencsém volt nagysádhoz azon kérést intézni, hogy a békésmegyei gazdasági egyesület gazdasága és iparmúzeuma számára tárgyakat gyűjteni méltóztassék. Miután a múzeum nem remélt gyors gyarapodása annak berendezését már lehetővé tette, azon kéréssel batorokodom ismét alkalmatlankodni, méltóztassék tárgyak gyűjtése által e nagyfontosságú cél elérését támogatni. A múzeum keretébe tartozik: az ipar, mezőgazdaság, virág és haszonkertészet és a házi ipar minden termelvénye és eszköze s bármely téren való becses közreműködését örömmel is köszönettel veszi az egyesület. Halhatós támogatását kérve vagyok. B.-Csaba 1879. okt. 24. kiváló tisztelettel Bartóky István.

— **Schvarcz Adolf** tánczmester úr, kinek szakbeli ügyes-

seget városunk közönsége évek óta előnyösen ismeri, november hó 8-án tartja tanítványával a szokásos táncpróbát, melyen a tanított tánczok mellett néhány mütáncz is be fog mutattatni.

— **Sikkasztás és öngyilkossági kísérlet.** A vasuti hivatalnokok takarékos és előlegezési egyesületénél eszközölt pénztári vizsgálatnál 14000 frtnyi pénztári hiány fedeztetett fel, valamint az is, hogy a hiányzó összeget, Budán a déli vasuti indóház közelében lakó alföld-fiumei vasuti tisztviselő Tresinsky István, ki mint pénztárnok állott az egyesületnél alkalmazásban — sikkasztotta el. Tresinsky István, hogy hűtlen kezelése fedeztetett, e napokban lakásán megmérgezte magát, de ezen cselekedete észrevételén, a rögtön igénybe vett orvosi segítség életét akkor megmentette; október hó 30-án azonban agyonlőtte magát.

— **Bismarck** Varzinban. Bismarck lakásáról egy német író (Busch Móricz) nem rég megjelent könyvében a következőket írja: E ház valami jó módu vidéki nemes emberének látszik, nem herceg kastélyának. De csaknem minden szoba dúsán el van látva kényelmes párnás és hinta székekkel, dívánokkal és kerevetekkel, s mindenütt cserépkályhák állanak, melyekbe azonnal befűtenek, mihelyt a hűvösebb idő jelentkezik, mivel a herceg, mint valamennyi ideges ember, szereti a meleget. Földszint van az étterem. Egy sárga asztal, mely fölött tejüvegű lámpás függ, s mely alatt fekete-vörös csikos szőnyeg van kiterítve, támlás bőrszék, melyen a herceg ebédnél elnököl, néhány egyszerű sárga nádszék, két ódon sötét bükkfa szekrény s ugyanily anyagból készült buffet, szolgálnak a terem butorzatául. E fal felől egy szárnyas ajtón át a társalgó terembe érünk. A butorzat márványtámlás aranyozott lábu asztalokból, támlás székekből, és világos vörös selyemmel behuzott dívánokból, arany rámas nagy tükörcsől és márvány console-ból áll; erre egy, a császártól ajándékozott lámpa, s fehér kigyóktól övezett rózsaszínű porcellán-váza van helyezve. Az egyik sarokban hasonló váza van a császár mellképével, melyet Bismarck a császári ezüstlakodalom a kalmával kapott emlékül. A másik sarokban a császár agyagszobra áll. A falakon néhány olajfestmény s varzinvidéki tájkép függ, egy jelenet a mars la-touri csatából, s e mellett egy múlt századbéli katona egész alakja sárgás-fehér egvenruhában, pánczélosan háromszög etű kalapban, kezében nagy puskával. Ez a herceg egyik őse, ki dragonyos volt s Czászlounál elesett. A következő reggeliző és biliárd szoba nagyobb két akkorával, mint az előbbiek. A verenda és kert felé eső falon egy schwarzwaldi óra látható feketés fából, melyből egy fűj és kakuk kiáltja az időt. A többi falakon rajnai városok képei függenek. Egyik szögletben, hol a verenda és téli kert érintkezik, áll egy bronz szobor, mely Rauch koszorudobó győzelmi istennőjének másolata s szintén a császár ajándéka. A másik kemence mellett szemben a kertre nyíló ablakokkal, s a biliárd végénél kezdődik egy nagy fülke; ebben egy hosszú díván és a hercegnének egy zongorája van, ki e hangszeren nagy művészettel játszik.

— **Az olcsó** Krisztus. Wodianer Albert báró családjának Sz n sírboltja van, mely kápolnával is el van látva. A kápolnában azonban nincs Krisztus-kép. A báró nemrég meghagyta ispánjának, hogy szerezzen valahonnan egy olcsó Krisztust. Az ispán meg is felelt kívánságának, de már másnap hűlt helye volt a képnek, hogy ki vitte el, nem tudják. Legalább nem vesztett sokat a szegény báró.

— **Kedélyes.** A „Kecskemét” című lap legutóbbi számának hírdetései közt e kedélyes hírdetést olvastuk: „Boltajtomat e hó 21-ére egy utczaí csavargó elvitte; figyelmezte-

tem, hogy 24 óra alatt hozza vissza, mivel jól tudván, hogy ki tette, a legkisebb darabját is fején verem szét.*

TARKASÁGOK.

Béla és Árpád testi lelki jó barátok. Egyszer Béla késő éjfél után felveri barátját.

— Borzasztó álmodtam. Képzeld csak, azt álmodtam, hogy tönkre jutottál s föbe akarod magadat löni. Oly nyugtalan voltam, hogy azonnal fölkeltem, felöltöztem s ide futottam.

— Oh mily jó barátom vagy!

— Sőt többet mondok. Felkutattam iróasztalom minden fiókját, hogy a mi pénzt csk talállok, elhozom neked.

— Kedves Bélám!

— De képzeld, nem találtam semmit. Egy garast sem. Nem adhatnál száz forintot kölcsön?

— Hasonszenvi kura: Didergett a cigány purdészellős ruhájában a deczemberi napon és siralmasan panaszkodott a dádénak, hogy czizmatlan lába mennyire fázik.

— Ej bibist! mondá az öreg, hát mir nem migy csuskálni, majd kiizzad attul a lábad.

Egy kis színésznő a kuliszák közt sarokba szorit egy mitsem sejtő színházi referenst.

Sokáig parlamentiroznak, végre a színésznő kezét nyújtja a kritikusknak.

— Lánya kérem, hogy nem vagyok követelő, nem kívánom, hogy megdicsérjen; csak azt tegye meg, hogy rántsa le azt a hiú Juliskát meg azt az ostoba Emmát!

Különféle ismerősökről volt szó ebéd alatt, főképp arról, hogy ki hogyan házasodott, vagy ment férjhez, minő szerencsével stb.

Erzsike a ház kilencz esztendősz büszkesége, figyelemmel hallgatja a társalgást.

Végre egy vendég hozzáfordul.

— Hát maga Erzsike, férjhez fog-e menni, vagy kissasszony marad?

Erzsike szégyenlős mosolylyal felel:

— Egyiket sem. Én . . . özvegy szeretnék lenni!

A vendéglőben.

— Pinczér! szól a vendég! mit jelent ez a rosztrefa! Maga nekem 1 frt 50 krral számítja fel a fogast, melynek ára az étlap szerint 80 kr.

— Engedelmet kérek, ez már házi szokás nálunk. Nekünk van a legjobb halunk a városban: de ha kiteszszük a valódi árát, senki sem eszik belőle. Így azonban, ha egyszer megkóstolta, szívesen meg fogja fizetni.

Egy vasuti indóházban.

Az utas midőn kutyafuttában bekapott egy pár tál ételt s még nem csengettek az indulásra, kávéparancsol.

A pinczér bekiált a konyhába.

— Fekete kávé de — forró legyen.

— Az ördögbe dehogy legyen forró hisz akkor nem bírom meginni! kiált rá a vendég.

— Hát meg is tetszik inni? tessék. De akkor tiz krajczárral drágább.

Esik mindenütt, ahol — nem kellene.

Egy fiatal ember jön meg a fürdőről.

— Sohasem láttam annyi esőt, annyi vizet, mint ez-

alatt az egy hónap alatt. Képzeljétek csak, az utolsó héten úgy esett, hogy már a levegőben fogták a — pisztrángokat.

Sarcey Francisque ismert párisi színi kritikusknak fejére két oldalt az emberi fülek képzelhető legterjedelmesebb párja került ki az alkotó nagy természet különös szeszélyéből. Egy igen korlátolt elméjű uri ember legközelebb ere némi czélzásokat tett.

— Igaza van uram viszonzá sarcey — nekem csakugyan akkora füleim vannak, mik egy ember számára igen nagyok . . . de ön is ösmerje el, hogy az ön fülei pedig egy számárnak igen kicsinyek.

Egy vendéglőben az utas, amint szobájába ér, odaadja bőröndje kulcsát a pinczérnek, hogy nyissa ki és pakkoljon ki neki.

A pinczér kinyitja a bőröndöt nagy szemeket mereszt belé és csudálkozva fordul a vendéghez:

— Hogyan uram, ön — saját poloskáival utazik?

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: SIPOS SOMA.

Főüzlet és központi iroda: IV. váci-utca 14. sz. „Peking városához.”

Fiókok:

IV. kerület, kigyó-tér,
„A theanóvényhez.”

VII. ker. király-utca 17. sz.
a „Moszkva városához.”

Dietrich és Gottschlig

oszt. cs. kir. és magyar kir. udvari thea- és rum-kereskedésük
Budapesten,

ajánlja teli évadradúsan felszerelt raktárából közvetlenül importált

Chinai Thea

(legújabb 1879—80-diki termés.)

	Külföldön:	frttól	frtg.
Congó legfinomabb	1/2 kilója	2 —	3 —
Souchong	„	3 —	5 —
Orosz családi thea	„	3 —	4 —
Fekete orosz karaván thea	„	6 —	12 —
Fekete karaván virágos thea	„	5 —	6 —
Pecco virágos thea legfinomabb	„	4 —	6 —
Orosz karaván virágos thea	„	6 50	12 —
Udvari thea-vegyíték	„	12 —	—
Victoria thea-vegyíték	„	8 —	—
Király thea-vegyíték	„	6 —	—
Moskvai thea-vegyíték	„	5 —	—
Császár thea-vegyíték	„	4 —	—
Mandarin thea-vegyíték	„	3 —	—

Ugyanezen fajták csomagokban és díszes chinai szelencékben is kaphatók.

Jamaica-Rum

legfinomabb fajok, közvetlenül importálva.

1 sz. nagy ivog barna (1/2 pint)	2 frt 20 kr
1 „ közép „ „ (1/2 meszely)	1 „ 10 „
1 „ kis „ „ (1/2 meszely)	— „ 56 „
2 „ nagy „ „ (1/2 pint)	1 „ 50 „
2 „ közép „ „ (1 meszely)	— „ 75 „
2 „ kis „ „ (1/2 meszely)	— „ 40 „
3 „ nagy „ „ (1/2 pint)	1 „ 20 „
3 „ közép „ „ (1 meszely)	— „ 60 „
3 „ kis „ „ (1/2 meszely)	— „ 30 „
4 „ nagy „ „ (1 pint)	1 „ 50 „
5 „ nagy „ „ (1 pint)	1 „ 20 „

Brazíliai-Rum.

(bíróilag deponált védjeggyel.)

1 nagy butélia ivogestül (1 pint) 1 frt — kr.

1 kis „ „ (1/2 pint) — 55 „

Mindennemli külföldi likorok, pezsgők, shery, francia borok, csokoládé, aug. theasütemény, minden alakú és nagyságú theasütemények.

A legesekélyebb próbamegrendelések is pontosan teljesítenek. Kereskedőknek megfelelő engedmény. 5 2

Kereskedőknek megfelelő engedmény.

Kereskedőknek megfelelő engedmény.

HIRDETÉSEK.

„ÁRPÁD”

AZ „ÁRPÁD” IRODALMI ÉS NYOMDAI INTÉZET
SZARVASON,

a lánlja magát mindennemű hivatalos és magán nyomtatványok, ugymint
községi és gyámi rovatos ivenk,

ügyvédi keresetlevelek,

**kötelezvények, kereskedői számlák, körlevelek, vignettek, malom-
szelvények,**

mindennemű czimnyomással ellátott

levél papirok és levél borítékok,

valamint monogrammos vagy enélkül való névjegyek,

továbbá :

m e g h i v ó k,

füzetes vagy nagyobb művek

kiállítására.

Ügyvédi meghatalmazások a legczélszerűbb szerkezetben készletben kaphatók.

AZ „ÁRPÁD”

irodalmi és nyomdai intézet ügyvezetősége

Szarvason.

ES NYOMDAI INTÉZET

Nicholson

legújabb találmányu

daráló- és őrlő- malma

gőz-, lóerőre és kézi hajtásra

nagy fontossággal szeszgyárakra hízaló-intézetek

és gazdasátra.

Meglepő nagy munkaképesség, olcsó ár és csekély hajtóerő a főelőnyei ezen malmoknak.

Működésben látható.

Nicholson W. Fülöp gépgyárában. Budapest, Gyár-utca 48. szám.

Képes árjegyzékek minden gazdasági gépekről ingyen és bérmetve.